

[Gunnar Fog-Petersen.]

Militærstat eller Censurstat, en Stat med skrappe Pressebestemmelser, med Forsøg paa at gennemføre Slaa-igen-Princippet, i samme Øjeblik er det absolut sikkert, at Slaget er tabt for Demokratiet, derom nærer jeg ingen som helst Tvivl. Hvis der skal en Styrkeprøve til af den sidste Art, vil de Mennesker, vi kommer til at kæmpe med, vi, som slutter os til Demokratiet og tror paa det, være os langt overlegne i Teknik og i Hensynsløshed, og vi vil paa ethvert Omraade blive de smaa i Kampen. Men hvis vi forstaar at tage Kampen op paa det andet Omraade og magter at løse Tidens Opgaver, saa at der ikke bliver noget at angribe, og vi tillige formaar at give Tiden et Aandsindhold, saa har det danske Samfund intet at frygte af det nye. Derfor synes jeg, det er af saa stor Betydning, af saa umaadelig en Rækkevidde, at den Presselov, som vi nu vedtager paa et Tidspunkt, hvor denne Styrkeprøve allerede saa smaat er begyndt, helt og fuldt holder sig paa det gamle Frihedsstandpunkt og bygger paa Ordets Frihed og den Styrke, som ligger deri. Derfor skal jeg anbefale, at man vedtager Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er vedtaget i Folketinget.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Redaktører — nej, undskyld Ordførere, for deres Tilslutning til Lovforslaget. Jeg takker ogsaa for hele den pressevenlige Indstilling, som samtlige Ordførere havde; den kan jo ikke forundre, da de, som jeg ved en Fortalelse kom til at røbe, alle sammen er Redaktører. Det har glædet mig at se denne Enstemmighed, da jeg selv har været Redaktør og stadig er Journalist. Jeg har dog Indtrykket af, at jeg i idealistisk Indstilling over for mit eget kære Barn, Pressen, ikke er naaet saa vidt, som de andre Redaktører er. Jeg synes, at jeg lejlighedsvis ser Fejl ved Pressen, som i Dag er gledet ud af Debatten, men det skal jeg ikke opholde mig ved — det bliver der nok Lejlighed til at fordybe sig i senere.

Jeg hørte med Interesse den lyrisk betonedede Udvikling, som den ærede Ordfører for Venstre fremsatte angaaende Martsdagene i 1848 samt — sans comparaison — Redaktør Hans Jensen og Straamands-systemet. Jeg har egentlig ikke noget at føje til de Udtalelser. Hver Tidsperiode har jo sin Historie og sin Begrundelse, og jeg berøres ikke særlig voldsomt i 1938 af at faa fremstillet Forholdene i 1848, navnlig da jeg kendte dem i Forvejen. Den Kritik, som af den ligeledes meget aktive Journalist

og meget agtede Præsident for Højesteret er rejst mod Berigtigelsesnævnet, er af mig udførligt imødegaaet i Folketinget, og det er rigtigt, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti sagde, at de væsentligste af de Indvendinger, som Højesteretspræsidenten havde mod Forslaget, allerede var imødegaaet gennem Ændringsforslag, stillet i Folketinget.

Paa et Omraade er der imidlertid ikke sket nogen Ændring; det er med Hensyn til en Forretningsorden for dette Berigtigelsesnævn. Det har man med Vilje ikke ønsket paa Forhaand at fastsætte i Loven, men henskudt til senere Forhandlinger. Selve Problemet er formentlig heller ikke af en saa væsentlig Betydning, at man ikke skulde kunne ordne det i Praxis.

Den eneste kritiske Indvending, den ærede Ordfører for Venstre gjorde mod Lovforslaget, vedrørte Spørgsmaalet, om det var muligt nærmere at præcisere Strafansvaret for den Redaktør, der har været i god Tro. Jeg tror ikke, at man kan røre ved dette Problem, thi netop den Omstændighed, at man med Hensyn til Pressen har opgivet de almindelige Straffe- og Erstatningsregler, kræver til Gengæld, at man saa ogsaa altid har en ansvarlig, uanset om denne ikke opfylder de almindelige Betingelser for Straf og Erstatning. Det er ikke muligt at imødegaa de Hensyn, der i øvrigt vilde føre til Frifindelse i mange Tilfælde, hvor netop det offentlige og Pressen selv ønsker, at der skal være een ansvarlig.

Den ærede Ordfører for de Konservative gjorde mig, for jeg ved ikke hvilken Gang, opmærksom paa, at en Presselov ikke er til for Pressens Skyld eller for at holde Pressen i Ave, men for Samfundets Skyld. Det er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i, men det skulde Pressen ogsaa være og navnlig tænke paa ved mange Lejligheder, hvor den tilsyneladende glemmer det, hvad det ærede Medlems Partifælle i Folketinget Hr. Korsgaard stærkt har fremhævet. Det skal jeg nu ikke fordybe mig i, da vi er til denne stemningsfulde Sammenkomst og ikke til et Opgør i Dag.

Det er ogsaa rigtigt, at det oprindelige Forslag var af en væsentlig anden Karakter end det nuværende, og det er der ikke noget underligt i; de sagkyndige, der udarbejdede Presseforslaget, maatte, synes jeg, med al Rimelighed kunne gaa ud fra, at hvad man i øvrigt har i Europa af moderne Presse-lovgivning ogsaa vilde passe for Danmark. Som den ærede Ordfører for de Konservative ved, er den danske Presselov enestaaende i Europa, ogsaa i demokratiske Stater. Derfor